

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТІ КПРС

ЦК КПРС прийняв Постанову «Про 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 років». У ній відзначається, що війна, навіяна Радянському Союзові німецьким фашизмом, була найбільшим збройним виступом ударних сил світового імперіалізму проти соціалізму, одним з найтяжчих випробувань, будь-коли пережитих нашою Батьківщиною. У цій війні вирішувалася доля першої в світі соціалістичної держави, майбутнє світової цивілізації, прогресу і демократії.

Перемога над фашизмом стала всесвітньо-історичною подією і справила найглибший вплив на весь хід світового розвитку. Вона показала, що соціалізм — найбільш надійний оплот справи миру, демократії і соціального прогресу.

30-річчя Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками, говориться в Постанові, стане видатною політичною подією в житті радянського народу, всього прогресивного людства. День 9 травня 1975 року відзначатиметься як всенародне свято трудящих Радянського Союзу.

Вся пропаганда і агітаційно-масова робота в зв'язку з підготовкою і святкуванням 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, підкреслюється в Постанові, повинна проводитися під знаком мобілізації трудящих, воїнів Армії і Флоту на успішне виконання рішень XXIV з'їзду партії і соціалістичних зобов'язань за дострокове виконання і перевиконання планів 1975 року і дев'ятої п'ятирічки в цілому.

Виклад Постанови ЦК КПРС опубліковано в центральних, республіканських, крайових і обласних газетах.

(ТАРС).

БАЙКАЛО-АМУРСЬКА — 75

Будівництво Байкало-Амурської магістралі тільки починається, але вже в першому півріччі за комсомольськими путівками на будову прийдуть 29 тисяч юнаків і дівчат. Прийдуть і кадрові транспортні будівельники — люди найрізноманітніших спеціальностей. На БАМі уже споруджено школи, дитячі садки, магазини. Здано в експлуатацію овочосховища, різні склади. Збудовано 120 тисяч квадратних метрів житла.

Цього року від Усть-Кута у Зоряний по 64-кілометровій лінії прийде перший поїзд.

За рік будівникам належить переробити 30 мільйонів кубометрів ґрунту, укласти 253 кілометри залізничних колій, зробити 1500 кілометрів тимчасових автомобільних шляхів, вирубати 700 кілометрів просіки для магістралі, збудувати близько 300 постійних штучних споруд. Буде здано близько 400 тисяч квадратних метрів житла.

Починається нова сторінка в історії БАМУ. Відкриття руху на її першій ділянці стане гідним вкладом будівників у завершення п'ятирічного плану.

(ТАРС).

ЕКІПАЖ СТАНЦІЇ „САЛЮТ-4“ НА ЗЕМЛІ

9 лютого 1975 року о 14 годині 03 хвилини московського часу після виконання 30-добової програми досліджень на борту пілотованої наукової станції «Салют-4» і транспортного корабля «Союз-17» космонавти товариші Олексій Олександрович Губарєв і Георгій Михайлович Гречко повернулися на Землю.

Приземлення спускного апарата транспортного корабля «Союз-17» відбулося у розрахунковому районі території Радянського Союзу за 110 кілометрів на північний схід від міста Цілінограда.

Самопочуття космонавтів після приземлення добре.

При підготовці до спуску на Землю космонавти перенесли у транспортний корабель «Союз-17» матеріали наукових досліджень, касети з фото- і кіноплівкою, бортові журнали, після чого закрили внутрішній люк-паз.

О 9 годині 08 хвилин московсько-

го часу було здійснено розстикування транспортного корабля «Союз-17» і станції «Салют-4». Перед спуском з орбіти екіпаж здійснив орієнтацію корабля, потім було виключено гальмову рушійну установку. Після закінчення роботи двигуна відбулося розділення відсіків корабля, і спускний апарат перейшов на траєкторію зниження.

На висоті семи кілометрів було введено в дію парашутну систему, безпосередньо біля поверхні Землі спрацювали двигуни м'якої посадки, після чого спускний апарат плавно приземлювався.

Посадка спускного апарата відбувалася в складних метеорологічних умовах при швидкості вітру 20 метрів на секунду, висоті хмарності 150 метрів і видимості 500 метрів.

Медичне обстеження, проведене на місці приземлення, показало, що товариші Губарєв і Гречко добре перенесли тривалий космічний політ.

У ході тривалого космічного польоту здійснено великий комплекс досліджень Сонця, планет і зірок у різних діапазонах спектра електромагнітних випромінювань, продовжено вивчення земної поверхні і атмосфери в інтересах науки і народного господарства, виконано широке коло медико-біологічних досліджень по дальшому вивченню впливу факторів космічного польоту на життєдіяльність людини.

Пошуково-рятувальний комплекс у складній метеорологічній обстановці забезпечив швидке виявлення спускного апарата і евакуацію космонавтів.

Намічену програму науково-технічних досліджень і експериментів у спільному польоті станції «Салют-4» і транспортного корабля «Союз-17» успішно виконано. Одержані дані обробляються і вивчаються.

Станція «Салют-4» продовжує політ в автоматичному режимі.

П'ЯТИРІЧКУ — ДОСТРОКОВО!

Комсомольсько-молодіжна бригада формувальників цукрового цукру сірого чавуну заводу «Червона зірка», яку очолює Іван Іванов — переможець соціалістичного змагання 1974 року. Зараз члени бригади працюють в рахунок лютого 1975 року, змінні завдання виконують на 150—160 процентів.

На фото: члени комсомольсько-молодіжної бригади формувальників І. Іванова.

Фото В. КОВПАКА.

НА ПЕРЕДОВІ РУБЕЖІ, МАІСТРИ — БУРЯКОВОДИ! ВРОЖАЙ ЦУКРИСТИХ — МОЛОДИМИ РУКАМИ

По сусідству з хлібним полем — плантація цукрових буряків. З одного поля врожай щороку зростає від 2—3 центнерів й до десяти, а на другому, там, де буряки... Так, будемо відвертими, молодий хлібороб, послабша наша увага до цієї цінної сільськогосподарської культури. Ось і в минулому році серед комсомольсько-молодіжних ланок області лише комсомольсько-молодіжна ланка з колгоспу «Шляхом Леніна» Гайворонського району, де групкомсоргом Олексій Андронік, добилася найвищого врожаю — по 320 центнерів з гектара та ще колектив ланки, очолюваний комсомольцем Григорієм Хоренженком, з колгоспу «Заповіт Леніна» Знам'янського району зібрав з гектара по 310 центнерів. Решта їх суперників по змаганню відстала по врожайності на десятки центнерів.

Завдання п'ятирічки, завершального її року вимагають посилення уваги до цукристих. В боротьбі за високі врожаї необхідно сповна використати передовий досвід, останні досягнення науки у виробництві важливої технічної культури. На вес-

няні лани області в завершальному році п'ятирічки вийдуть 73 комсомольсько-молодіжні ланки по вирощуванню цукрових буряків, в тому числі 67 — механізованих. Сьогодні ми називаємо окремі.

Комсомольсько-молодіжна ланка з колгоспу імені XXII з'їзду КПРС Добровеличківського району — ланковий досвідчений механізатор А. А. Бондаренко — зобов'язався на площі 65 гектарів виростити і зібрати по 500 центнерів буряків. Під оранку на кожен гектар внесли по 18 центнерів туків, взагалі ж кожен гектар вже одержав по 23 тонни органічних добрив.

Комсомольсько-молодіжна ланка з колгоспу «Україна» Гайворонського району. На 80-гектарному лані дала слово добитися врожаю по 500 центнерів з кожного гектара.

Комсомольсько-молодіжна ланка з колгоспу «Ленінський шлях» Долинського району, очолювана досвідченим механі-

затором Й. Й. Черієм, зобов'язався в 1975 році на кожному із 116 гектарів закріпленого за нею поля, зібрати по 400 центнерів цукристих. Цей колектив у 1973 році добився найвищого врожаю буряків по району — понад 300 центнерів з гектара, минулого року він теж вийшов на перше місце в змаганні буряководів району. Зараз члени ланки вже відремонтували і поставили на лінійку готовності всю техніку.

Комсомольсько-молодіжна ланка, очолювана Г. Хоренженком з колгоспу «Заповіт Леніна» Знам'янського району вирішила в завершальному році виростити і зібрати не менше 400 центнерів цукрових буряків на кожному гектарі.

Молоді буряківники області у Всесоюзному соціалістичному змаганні за отримання високих врожаїв на фініші п'ятирічки, рівняються на ініціаторів походу за чотириохсот — і п'ятисотцентнерні врожаї на буряковому полі!

А ХОТІЛОСЯ Б ПОЗМАГАТИСЯ...

У нашій комсомольсько-молодіжній ланці — люди різних професій: Валентина Марченко — зоотехнік, Валентина Журба — доярка, Юрій Філяк — шофер, Ольга Сабодаж та Наталя Колісник — кухарі, Ольга Гордієнко — агрохімік. Всього дванадцять чоловік. Всіх у колектив з'єднало бажання виростити високий врожай цукрових буряків. Можливо, це нам і не вдалося відразу, але все ж врожайність на нашій комсомольській ниві на 40 центнерів вища, ніж по господарству.

Щоб добитися цього, чимало попрацювали. Робили все, аби якомога менше коренів були заражені цвіткою. Вже є деякий досвід, і нинішнього року зобов'язалися виростити високий врожай.

Коли оце недавно з ланки вибули Ольга Тірої та Валентина Шаповал, почала було думати, що розпадається ланка. Але тепер про це не турбуюсь. Багато юнаків і дівчат бажать стати членами колективу.

Одне мене лише дивує: у нашому господарстві молодь охоче йде до нашої ланки, а в інших господарствах району таких ще немає. А хотілося б позмагатися із комсомольсько-молодіжним колективом.

В. ФІЛЯК,

ланкова комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню цукрових буряків колгоспу імені Шевченка Добровеличківського району.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ НА СЕМІНАР — З ВЛАСНИМ ДОСВІДОМ

ЦЕ ВЖЕ стало традицією — за кілька днів перед заняттям політгуртка «Основи комуністичної моралі» зустрічатися з Любов'ю Іванівною Візіренко, нашим пропагандистом, на засіданні комітету комсомолу. Скажете: «Зайвий контроль». Ні. Дружня бесіда про підготовку до зустрічі з слухачами, про виявлені труднощі. Знову заперечите, мовляв, не варто щоразу слухати пропагандиста, якщо є безліч питань, котрі потребують негайного вирішення. Звичайно, коли б Любов Іванівна лише звітувала, називаючи тему заняття, його хід, то такі розмови тривали б недовго. Ми відмовилися від такої практики — це б не принесло бажаної користі. Любов Іванівна щоразу характеризує слухачів, їх ідейно-політичний ріст, траєкторію темі семінару, радість з нами. Таким чином, комітет комсомолу тримає в

полі зору кожного гуртківця. Саме таке завдання і ставили ми перед собою ще на звітновибірних зборах.

У цьому навчальному році вивчено більше десяти тем. Можна сміливо заявити, що кожна лишала по собі слід, має практичну віддачу. Адже, починаючи з формулювання теми і закінчуючи добром фактаж, все чітко продумано пропагандистом. У неї під руками — широка періодика, додаткова література, технічні засоби навчання. Все це використовується раціонально. Любов Іванівна в ході заняття користується методом постановки проблемних ситуацій. Це допомагає їй залучити до обговорення теми буквально кожного слухача. Саме тому матеріал засвоюється відразу на занятті. Ми вже давно забули термін «пасивний слухач», тому що кожне заняття проходить змістовно, цікаво.

Як підтвердження цьому, хочу навести такий приклад. Вивчали тему «Коллективізм — керівний принцип комуністичної моралі». Заняттю передувала копійка праця. Необхідно було дослідити, що дає праця кожного для здобутків усього

колективу. Дискутували на комсомольських зборах, працювали в читальному залі, переглянули використання кожної хвилини робочого часу. Та коли виступали на семінарі, було про що говорити. Власним досвідом виважені слова Станіслава Коваленка, заслуженого раціоналізатора УРСР, його винаходи і раціональні пропозиції дали за рік підприємству економії понад чотири тисячі карбованців.

Тетяна Христенко, групкомсорг комсомольсько-молодіжного колективу МТФ Ульяновського відділку нашого радгоспу, вважає, що основна доля успіху у праці її подруг залежить від взаємодопомоги членів колективу. Працює на фермі комсомолка Валентина Новак, котра тринадцятий рубіж вже давно пододала. А тепер часто побачите її то біля однієї, то біля іншої доріжки — ділиться своїм умінням, радить, допомагає.

Коли вели мову про ставлення до праці і соціалістичної власності, то найбільше всім запам'ятався виступ Василя Ненадовича, котельника цукрозаводу. Він тепер разом із своїми друзями ладнає фільтрувальну установку на підприємстві. Всі знають, що вона допоможе підвищити продуктивність праці, і чекають того дня, коли установка стане до ладу. Василь казав, що вже тепер, видно, їх об'єкт буде здано завчасно. Та турбує його думка, хто працюватиме тут, як ставитиметься до машини, чи відомі принципи її дії? Адже багато ще в колективі залежить від господарського ставлення до соціалістичної власності.

Доречно сказати, що на заняття ми запрошуємо ветеранів праці, керівників та провідних спеціалістів

підприємства. Всі підтримали добру справу московських ровесників — до 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні працювати «За себе і за того хлопця».

Звичайно, не все у нас ідеально, є чимало недоліків. Але ми зможемо їх позбавитись.

У Зверненні ЦК КПРС до партії, до радянського народу є такі слова: «Центральний Комітет КПРС звертається до вас, юнаки і дівчата радянської країни: будьте гідною зміною старших поколінь, продовжувачами їх героїчних справ і традицій». Ці слова наша комсомольська організація сприйняла як бойову програму, вони визначили напрямки її діяльності.

А. СИПЛИВИЙ,
секретар комсомольської організації Маловисківського цукрокомбінату.

ДІВЧАТА ПРИЙШЛИ НА ФЕРМУ

РЕПОРТАЖ ІЗ М'ЯСНОГО ЦЕХУ
КОЛГОСПУ

ВИСОКІ соціалістичні зобов'язання на завершальний рік п'ятиріччя взяли тваринники колгоспу «Перемога»: виробити на кожні сто гектарів сільськогосподарських угідь по 266 центнерів яловичини. Це значно більше минулорічного досягнення. Взяти цей рубіж господарству вкрай необхідно: тільки він дасть змогу виконати п'ятирічне замовлення держави на продаж м'яса.

І ось ми на відгодівельному пункті колгоспу, розташованому на західній околиці селища Залізничне.

— Познайомтеся з нашими наймолодшими трудівниками. На совість працюють комсомолки Клавдія Лисак і Антоніна Вишко, — говорив завідувач фермою І. О. Триль.

Дівчат застали за прибиранням приміщення. Худоби тільки-но роздано корм. Розговорилися.

— Вирішила піти працювати на ферму рідного колгоспу, де коли навчалася в Котівській восьмилітній школі, — першою починає Клавдія Лисак. Вона з теплою в голосі згадує ті зустрічі з передовиками виробництва, що їх організовували партійна та комсомольська організації, дирекція школи і правління колгоспу.

— Особливо мені подобалися розповіді Нині Максимівни Хитрук. Вона ніколи не приховувала від нас, школярів, складності перших кроків життя, без прикрас говорила про нелегку, але таку потрібну професію тваринника. Слухала цю працелюбну, скромну жінку і вирішила йти туди, де працює вона. За честь вважала, що буду поряд з кавалером орденів Жовтневої Революції та «Знак Пошани».

Так, багато чого не знала із «секретів» м'ясного цеху господарства вчорашня учениця, коли пір року тому прийшла на відгодівельний пункт. А вже 106 тварин прийняла. Треба їх нагодувати, почистити, все зробити так, щоб прирости були вагомі. Про це знала з розповідей Антоніни Вишко, з якою стала працювати в одному приміщенні. У подруги вже був річний стаж роботи. Та найбільше допомогли, як кажуть, увійти в колію поради Нині Максимівни Хитрук, яка трудиться на цій же фермі. Прислухалась дівчина до них уважно. Бо знала, що за плечима у порадиці вже два десятиріччя роботи у тваринництві. Та ще й якої. По 900—1000 грамів щодоби приросту домагається кожної тварини своєї групи. У такої вчительки є що перейняти! Завідувач фермою І. О. Триль відзначає, що молоді тваринники комсомолки Клавдія Лисак і Антоніна Вишко вже мають непогані наслідки на

відгодівлі худоби. Вони доглядають 212 тварин. Нещодавно прийняли телят вагою 220—230 кілограмів. Контрольні зважування свідчать, що одержують щодоби по 760 грамів приросту на кожну тварину. Це на 30 грамів більше, ніж зобов'язувалися.

— Отак, гляди, я наставницю свою наздоженете, — говорить партгрупорг ферми О. К. Косиченко.

— А чого ж, корми однакові, а «секретів» у Нині Максимівни немає, про все розповість, тільки запитуй, — очолює відповідає Клавдія.

Увага до молоді, що приходить у тваринництво, в господарстві особливо. З перших же днів дівчата відчують дружню підтримку всього колективу, та й умови праці і відпочинку тут хороші. До послуг тваринників — кімната відпочинку, червоний куток, де завжди свіжі газети, журнали, є телевізор; в ідальні готують смачні обіди.

Ми вже згадували, що Клавдія Лисак і Антоніна Вишко навчаються в 10 класі школи сільської молоді. Тут же, в червоному кутку, подруги готують уроки, а правління колгоспу потурбувалось, щоб вони не пропустили заняття. Їх підвозять на роботу і додому. Це дає чималу економію дорожнього часу, сприяє підвищенню продуктивності праці.

Коли зайшла мова про задуми на майбутнє, дівчата в один голос заявили:

— А що ж, закінчимо середню школу, а там в зооветеринарний технікум поступимо. На заочний відділ.

Хороша мрія. І вона обов'язково здійсниться. Бо люблять юнки працю.

І. КОТОВСЬКИЙ,
М. СМОГІЄНКО,
позаштатні кореспонденти «Молодо-го комунара».

Вільшанський район.

НА ФОТО:
ВГОРІ — НА-
СТАВНИЦЯ МО-
ЛОДИХ ТВА-
РИННИКІВ Н. М.
ХИТРУК; ЗЛІ-
ВА — КОМСО-
МОЛКИ В. ВИШ-
КО ТА К. ЛИ-
САК.

ВІД ТАБОРУ тракторної бригади до села повагом йдуть двоє. Стрункі обидва, дужі. В неквапності рухів — впевненість у собі. Можливо, вони трохи й втомлені, бо ж з роботи йдуть, але на обличчях, спокійних, обвітрених, спалахують веселі посмішки. Проміняється радість в очах старшого механізатора Володимира Михайловича Гавури, хороший настрій і в молодшого — Анатолія Проценка. І єднає цих двох людей різного віку не тільки спільна стежка до бригади, не тільки однакова спеціальність, а й спільна турбота, бажання: одного — передати сповна товаришеві свій досвід, іншого — якнайшвидше набуті майстерності.

Недаремно профспілкова та комсомольська організації колгоспу «Маяк» доручили навчати Анатолія хліборобської майстерності саме Гавури. У цього механізатора природжені дар наставника. Поради, які він дає просто і зрозуміло, часто з веселим дотепом, довго пам'ятають хлопці. І діють жарти краше, аніж докори чи сердитий окрик. Тому й тягнуться до Володимира Михайловича юнаки, довіряють йому всі свої таємниці.

Та й як не дослухатися до нього, механізатора широкого профілю, чудового знавця сільськогосподарських машин усіх видів і марок! До людини, яка постійно цікавиться всіма новинками хліборобської техніки і щиро ділиться своїми знаннями з товаришами по бригаді? Тракториста, який ніколи не піде додому після напруженої праці, доки як слід, по-господарському, ретельно не підготує машину до роботи наступного дня.

Нині в сільських професійно-технічних училищах здобувають механізаторську спеціальність три юнаки з Доніо-Кам'янки — комсомольці Микола Кошеленко, Дмитро Проценка та Іван Терлецький. Приїжджають вони погостювати до батьків, а фактично всі дні проводять у бригаді. Механізатори помічають, що хлопці завжди біля Гавури. Допомагають щось полагодити в його машині, а більше — питають. А прийде час — він по краплині передасть їм свій досвід, нагромаджений за роки наполегливої, нелегкої праці механізатора. Сам бо не так давно був комсомольцем, пам'ятає, як допомогли йому в перші дні роботи досвідчені хлібороби.

...Авторитет, знання і вміння далися Гавурі нелегко. Починав — як і багато інших. Закінчив училище механізації, працював трактористом, служив в армії, потім повернувся у колгосп. Кілька років був помічником бригадира тракторної бригади. Пізніше правління колгоспу призначило його бригадиром. Справлявся непогано. Та трапилось так, що довелося знову сісти за кермо трактора. Дружина працювала на фермі, дояркою. Не встигла підросла старша донька, Оля, як народився Сашко, Молодих батьків з

поповненням сім'ї ніяк не влаштувало працювати в різні зміни. А оскільки доярок у колгоспі не вистачало — вирішив Володимир Михайлович знову працювати трактористом — все-таки більше вільного часу, ніж у бригадира. З народженням малого Мишка, довелося вже Раїсі на деякий час залишити ферму.

На якій роботі не був би В. Гавура, всюди працював так, ніби пісню співав: легко, окрилено, з якимось тільки йому властивим веселим завзяттям. В третій тракторній бригаді щиро вдячні йому за своєчасно надану допомогу, товариський порад. Нинішній бригадир В. Г. Голуб був у бригаді спусарем, коли Гавура — бригадиром. Придивлявся Володимир Михайлович до юнака, а

Розповідаємо про наставника

АВТОРИТЕТ ВИХОВАТЕЛЯ

тоді одного разу повіз з ним розмову:

— Ти що ж собі, хлопче, думаєш, — отак весь вік і слюсарювати?

— А чого б і ні? Це мені подобається, — здивувався той.

— Та як же і не кажу, що погана в тебе спеціальність. Просто, це замало для тебе. Хлопець ти розумний, освіту маєш, техніку любиш. То чому б не продовжувати навчання? Кому ж тоді і вчитись, як не таким, як ти? Подумай добре. Станеш хорошим спеціалістом — більше користі принесеш людям.

А незабаром правління колгоспу послало Голуба до технікуму. Повернувся — очолив бригаду, став комуністом.

Майже разом з Голубом розпочинав свій механізаторський стаж і Олексій Дубинка. Не раз звертався він тоді за порадою до Гавури. А той терпляче пояснював, завжди йшов назустріч.

Здавалося б, що потрібно ще трактористові, котрого й так вважали одним з кращих не лише в бригаді, а й у колгоспі? Але наставник юні, комуніст В. М. Гавура, продовжує вчитись, адже це так необхідно у вік технічного прогресу! Нині Володимир Михайлович — в Онисівому. Поїхав до профтехучилища, куди прибула нова техніка, щоб вивчити там принцип дії машин, правила догляду за ними. Вважає, що коли наставникові доручили вести за собою механізаторську молоддь, то сам він має знати і вміти все. Тоді юнакам буде цікаво з ним, міцнішою стане хліборобська дружба, необхідна для того, щоб нива стала родючою, щоб щедрішала земля. В цьому він, наставник молоді, бачить зміст свого життя.

Р. МАРЧЕНКО,
працівник редакції газети
«Серп і Молот».
Знам'янський район.

1. СПРАВИ СІМЕЙНІ...

Урок починається розповіддю про трудові досягнення радянських людей у п'ятиріччі. Уважно конспектує Оксана Добролеж. Мабуть, така ж старанна вона і на роботі: Оксана — ударник комуністичної праці, верстатниця орденосної «Червоної зірки».

Раптом відчиняються двері. Юнак, що записався на урок, сідає поруч Оксани,

закон. Одне тільки турбує педагогів — одягається якимось дивно: засмальцований картуз, потертий кітель, латані черевки. Вчителі тактовно «не помічають» одягу хлопця — різні ж бувають матеріальні обставини. Та обставини, виявляється, «моральні».

— Хоч би ви з нею поговорили, — скаржиться Петро вчителю. — Всі в школу одягаються, як на свято. А моя Валя зятлася: «Не дам нового костюма

ДОРОСЛІ ЗА ПАРТОЮ

ІЗ ЗАПИСНИКА ВЧИТЕЛЯ ВЕЧІРНЬОЇ ШКОЛИ

бере її конспект і продовжує вести записи.

— Поверніть конспект, — зауважую юнакові.

— Та вони у нас спільні. Ще з восьмого класу, — відповідає він. — Тоді і поборилися. Скоро — разом і атестати одержуватимемо.

— Мамо-о-о! — несподівано лунає з-за дверей дитячий голос.

— Я теж хочу в клас!

Розгублена Оксана прохає дозволу вийти, миттю вискакує за двері. Чується шепіт:

— Потерпи. На той рік вже сама підеш до школи. Ти ж у садку.

— Я хочу зараз! Ви ж з батьком у школі.

— Та хай уже заходить, — кажу матері.

Третій член родини Добролеж одержує зошит, олівець і задоволено влаштується на першій парті.

На перерві жартома питаю у слюсаря Миколи Добролежі:

— Може, у вас і теща є.

— Та є, — цілком серйозно відповідає Микола. — Вона в нас ще зовсім молодда. От тільки біда — весь час у другій зміні, незручно школу відвідувати.

Відчуваю, що незабаром за партою з'явиться четвертий член сім'ї Добролеж.

2. МОРАЛЬНІ ОБСТАВИНИ

Ставний хлопець Петро Корінь, синюшкий, смолані кучері спадають на очі. І розумом не обділений. Перший розв'яже задачу, складе речення, сформулює

в школу — й квит. І так на тебе всі дівчата задивляються, а в новому взагалі відіб'ються.

Доводиться класному керівникові вести довгу розмову з надто настороженою Валею. Нарешті, вихід знайдено. Щоб «контроль» був постійним, доцільно й Валі оформитись на навчання. Адже освіта в неї така ж, як у Петра.

Віднедавна подружжя Коренів регулярно бачу за останньою партою.

3. АНКЕТУВАННЯ

— Тепер знатимемо думки учнів, — твердять вчителі. — Анкети все прояснять.

Прояснили. Вже перші розповіді. «Чому по телебаченню найкращі (пригодницькі) фільми показують тільки у навчальний час? Такого вечора біля телевізора в гуртожитку густо, а в класі — пусто. Зате в суботу і неділю — все копцери для фортепіано з оркестром?».

«Чому назвальне телебачення буває лише по другій програмі, яку на селі не можна приймати?».

Є над чим замислитись.

А от у цих анкетах серйозність розуміють по-своєму.

«Що мені заважає краще вчитись? Дівчата».

«Не дається мені географія, ніяк не можу на неї потрапити».

«Як може подібатись урок іноземної мови, коли розмовляють не по-нашому».

Ох, ці дорослі, дорослі вечірники...
К. ЛІВШИЦЬ,
працівник обласного інституту
вдосконалення вчителів.
м. Кіровоград.

У ПАМ'ЯТІ ЛЮДЕЙ — ПОДВИГ «СПАРТАКА»

З СИНІВСЬКОЮ ВІРНІСТЮ

Перечитувала я з глибоким хвилюванням рядки розповідей у пресі про діяльність нашої підпільної комсомольської організації «Спартак» в роки Великої Вітчизняної війни.

Ніби живі поставали в моїй пам'яті образи друзів Люби Римар, Михайла Громова, Сави Самчишина, Олімпіади Ястремської. Ми захоплювалися мужністю і сміливістю Ястремської, яка першою пішла туди, де тільки-но відпалахотів бій, щоб рятувати поранених радянських бійців. З нетерпінням чекали її повернення з лісу. Бо знали, що вона знову принесе текст чергової листівки або газету, переправлену в наші краї через фронт. І тоді нас

чекала робота — вночі переписували десятки разів тексти повідомлень про події на фронті, про поразку гітлерівських полчищ під Москвою, про перемогу на берегах Волги.

Комсомольці Красногір'я ачилися у комуністки Марії Іванівни Малої. Вона була першою нашою наставницею. Коли влітку сорок першого кожного з нас комсомольська совість кликала до помсти, Марія Іванівна радила нам діяти організовано, відповідно з рішеннями комітету.

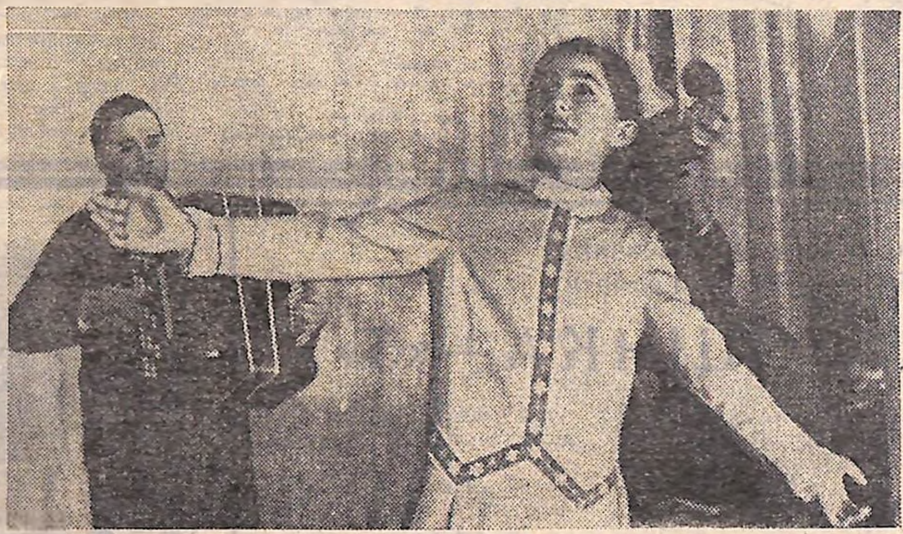
Що значило випустити листівку і розповсюдити її серед людей на окупованій території? За такі дії кожного чекала розправа. Але конспірація, якої нас навчила Марія Іванівна, була вмілою. І фашисти довго не могли дізнатися, звідки беруться ті повідомлення про події на фронті.

Михайло Громовий, Сави Самчишин любили безстрашного Петра Гра-

матчикова. Він, радянський офіцер, один з організаторів партизанського загону, навчав їх військовій справі, вів на бойові операції. Без його настанов хлопцям було б важко.

Тепер, через тридцять літ, ніхто не забув комсомольців-спартаківців. Вони в нашій пам'яті, в наших серцях. Вони вчать молодь любові до рідної Вітчизни, вчать патріотизму.

К. ДАВІЖА,
член підпільної комсомольської організації «Спартак», зауч
Красногірської восьмирічної школи Голованівського району.

Тетяна РАЦА — активна учасниця художньої самодіяльності Грузькласного сільського Будинку культури Кіровоградського району. В її виконанні звучать українські, російські та молдавські пісні.

Фото В. КОВПАКА.

ВАМ, ВОЖАТІ

● Ці книги з'явилися на полицях бібліотеки

Відомий радянський письменник, лауреат Ленінської премії Чингіз Айтматов у збірнику «Ім'я твоє — вожакий!» висловив свою думку, що серед нових категорій вихователів нашого суспільства важлива особа — піонервожакий. Але яким йому бути? В цьому виданні піонерські працівники ознайомляться з розповідями вожаких про себе, про будні і свята, якими сповнене життя їх вихованців, про роздуми і пошуки шляхів у складний світ дитинства. Книга складається з нарисів про вожаких найрізноманітніших категорій: робітників, студентів, колгоспників. І, звичайно, головні герої збірника — люди, які обрали роботу з піонерами своєю професією.

Автор книги «Вожатий, ти

педагогі!» — соратник А. С. Макаренка — Віктор Миколайович Терський, ентузіаст піонерського руху, нової, комуністичної педагогіки. Терський написав багато оригінальних статей і книг. Деякі з них, приміром, «Клубні заняття та ігри в практиці А. С. Макаренка» сприяли народженню такої форми клубної роботи, як «КВВ». Ця книга — не тільки бесіда бувалої людини, талановитого педагога, не тільки цікаві, повчальні спогади, а й серйозна розмова про найважливіше для початку вожакого — педагогічне змінення.

Про кращих «піонерських комісарів» республіки, про їх роботу з дітьми в школі й за місцем проживання розповість збірка нарисів «Друзі дітей». Один із нарисів книги

присвячений старшій вожатій середньої школи № 11 нашого міста Маргариті Миколаївні Федотовій.

Збічник «Про піонерську організацію» ознайомить з висловлюваннями про піонерський рух багатьох політичних і громадських діячів нашої країни, керівників партії. Глибше зрозуміти складний організм, яким є Всесоюзна організація юних ленинців, допоможе книга «Естафета піонерських поколінь».

Тут вожаті знайдуть захоплюючий матеріал для бесід, голосних читок серед школярів. Радимо також прочитати книгу Т. В. Матвеевої «І молоді ми знову. Подорож у країну піонерів».

Відзначаючи 50-річчя піонерської організації та 50-річчя з дня присвоєння їй зван-

ня В. І. Леніна, неможливо не згадати славне минуле червоногостульної юні. Його треба знати, вірно оцінювати, щоб взяти з нього все корисне, повчальне.

Книга, яка пропонується читачеві — «Зорі радянської піонерії. Нариси з історії піонерської організації. 1917 — 1941» — один з перших кроків у створенні історії організації юних ленинців, в узагальненні досвіду її роботи. Автори нарисів — наукові співробітники і викладачі педагогічних інститутів, піонерські і комсомольські працівники показують керівну роль Комуністичної партії, комсомолу, участь школи і громадськості в становленні і розвитку піонерської організації на перших етапах соціалістичного будівництва. В книзі висвітлено розвиток організації юних ленинців у кожній союзній республіці.

А. ЖУРАВЛІОВА,
завідуюча читальним залом обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської.

МІСІЯ

ПАСТОРА БЕССА

же передати того, що тут було насправді. Відповідає Моїша Франц: «Звичайно, ніщо не може повністю передати страждання в'язнів табору смерті. Та все ж тут ми багато дізнались про фашизм. Повернувшись до Західного Берліна, я віддам всі сили боротьбі проти неонацизму».

Загальну думку молодих західноберлінців, які побували у колишньому концтаборі Майданек, висловив пастор Бесс:

— Ми сповнені рішучості і свідомо стали на боротьбу з тими силами, які викликали у свій час до життя фашизм і які сьогодні намагаються відродити його. Ми стоїмо за політичне, економічне і культурне співробітництво.

— Багато у Західному Берліні людей, які думають так, як і ви?

Відповідь один з учасників групи Берит Ельке:

— Я впевнений в тому, що антифашистів багато в Західному Берліні. Існують досить сильні соціалістичні організації, які вже давно ведуть антифашистську боротьбу.

— Ця поїздка змушує нас ще активніше виступати на захист миру, проти реакційних націоналістичних сил, проти прибічників «холодної війни». — сказав на закінчення пастор Бесс. Ми розповідатимемо про те, що побачили а не дуже впливові аргументи в нашій боротьбі...

Я. СКАРЖИНСЬКИЙ,
(«Польское обозрение» — АПН).

КІТ-ІНВЕНТАРИЗАТОР

Кота рантowo, як годиться, Ревізію зробити послали до Лисиці.

Кіт за портфель мерщій: Ще можуть відміняти!

В руді уже звик ревізії робити, Лютюк П. близьенько від доріг.

Кіт двері відчинив, переступив поріг, Пригладив вуса й до Лисиці:

«Стрічай гостей, сестрице!».

Руда вклонилась гостеві: «Привіт!»

«Ну, що почнем? — поважно мовив Кіт. —

Давай підписку, гроші, продовжари, Як з заготовкою яєць, як тара?».

Кіт витяг акти опису, нешаче

Лисицю страх бере, у неї недостача. Проте гріха не хоче брати на себе:

«Кумасику, та вже й обідать треба!»

Кіт лапи аж потер: «Ну, що у тебе там?»

«Сальце, м'ясеце, знайдеться і сто грам, Хіба ковбаски ще шматочок?»

І йде ревізія в лоточку.

ЛАНТУХ

Підлеглим Лантух дорікав: «Нероби, Ви тільки й дбаєте — набить свої утроб!»

КАЛЮЖА І СОНЦЕ

Калюжа Сонцю каже: «Все одно, Тебе спімаю і спущу на дно!».

Микола БУЄВСЬКИЙ.
м. Кіровоград.

В ОЛОДИМИР зручніше вмотивується в околі, розправив на ящику від снарядів аркуш паперу. На якусь мить замислився. Що написати додому в ці короткі хвилини перепочинку? Хочеться повідомити найголовніше. А що ж найголовніше? На папір лягають рівні рядки:

«Добрий день батьку, матусю, братику Геннадію. Пишу вам цього листа в перерві між боями під гуркіт снарядів і мін. Сьогодні: щасливий день — нагородили мене орденом Червоного Прапора.

Не легко нам було. За висоту, де візнався мій взвод, бій шов цілий день. Втрати наші були великі. Тоді командувач полку запропонував мені посадити бійців на танки і обійти неприступні позиції гітлерівців з тилу. Ми блискуче виконали це завдання. Сотні своїх вояк не дорухались до біскупатий Гітлер, чотирнадця-

тьом ворогом і я дав «перепустку» на той світ. Мій взвод увірвався у село, знищивши при цьому фашистський дзот, захопили їх штаб, важливі документи...»

Володимир повільно згорнув листа. «Коли-то він дійде до рідного Уралу? Мабуть, ми вже далеко будемо від Дніпра...»

— Лейтенант Скоринін, до командира полку!

— Відпочина, орел? — посміхався, спитав Олкін, коли лейтенант увійшов у землянку. — Знаю.

„ПОЧЕРК“ СКОРИНІНА

не дуже, але зараз ніколи боти відлежувати. Після перемоги відіспимося. Є термінове і надзвичайно важливе завдання.

Командир полку розстелив на столі карту.

— Ось бачиш, яку територію ми вже відвоювали у ворога? Проте, німці щось заворушилися, зрозуміли, що не втриматися їм біля Дніпра. Почали перекидати сюди резервні частини. На ділянці Успенка — Кулеволітка йде передислокація. І потрібно зараз мати «язика». От би офіцера-штабіста!.. Зможеш?

— Хіба це вперше?

— Гаразд, гаразд. Скільки береш людей?

— Піду з двома бійцями.

Троє розвідників обережно наближа-

лись до села, яке ледь-ледь виділялося вдалині. Ще кілька хвилин, і вони ввійшли до крайньої хати.

— Де може бути штаб? — тихо спитав товаришів Володимир.

— Хто його зна, — теж пошепки відповів черновусий Челізде.

— Я вважаю, що десь у центрі. Гвардійці пробиралися городами вздовж вулиці.

— Погляньте-но, — зупинився Челізде. — Он у тому будиночку горить вогонь.

— І вартовий.

Нечутно наблизились до приці-

ка. Здоровенний німець з гвинтівкою за пасом повільно йшов до куща шипшини, що ріс за погірком. Там вже сидів Анзор. Знехотівши партоного.

— Станьте з обох боків будинку, — наказав Скоринін. — Я йду в хату. В разі чогось, непередбаченого — відкривайте вогонь і відходьте до шаяху.

Володимир тихо зайшов у сін, потім різко відчинив хатні двері. За столом сидів офіцер, напроці нього, спиною до Скориніна, ще один гітлерівець.

— Хенде хох! — пролунало грізно.

Від несподіванки фашисти підхопились, немов на пружинах. Молодший з них потягнувся до кобури пістолета. Короткий помах руки, і гітлерівець з ножем у гру-

дях повільно осів на лаву. Офіцер звів руки вгору.

— Виходити тихо, — приклав до губів палець Володимир. — Ферштейн?

— Я, я, — запонадливо замотав головою гітлерівець.

Прихиливши портфель і згорнувши у нього всі папери зі столу, Скоринін вивів офіцера у двір. Розвідники обшукали його, міцно зв'язали мотузкою руки і повели балкою...

На ранок 110-а стрілецька дивізія розгромил ворожі укріплення і перейшла в наступ. Третій батальйон, у складі якого був взвод лейтенанта Скориніна, одним з перших увірвався в Деревку.

НА МЕМОРІАЛЬНОМУ військовому кладовищі, неподалік від сивого Дніпра, серед багатьох могил радянських воїнів височить обеліск. Під ним вічним сном спить уральський хлопець, відважний командир взводу Герой Радянського Союзу Володимир Петрович Скоринін. Він віддав своє молоді життя за щастя сьогодишнього покоління, за тебе, юний друже, за нашу квітучу Україну. Вклонися цьому священному місцю, пам'ятай, якою ціною завойовано твою радість, твою пісню.

Ю. МАТІВОС,
кращезнавець.

Онуфріївський район.

КЛАСИЧНА БОРТЬБА

...І РЕЗЕРВИ СПОРТИВНІ

Спортивний зал кіровоградського ПТУ № 8 привітно зустрів учасників особисто-командної першості обласної ради ДСТ «Трудові резерви» з класичної боротьби.

В поєдинках брали участь шістнадцять колективів. Переможцями у своїх вагових категоріях вийшли Іван Морар, Сергій Стрижнев, Олексій Белолуц, Віктор Пінчук, Володимир Жученко, Віктор Фатсєв, Євген Подузов, Валентин Ружин, Леонід Крижанівський та Віктор Шатін. У командному заліку першість завоювали борці другого кіровоградського професійно-технічного училища (серед міських училищ) та першого олександрійського професійно-технічного училища (серед сільських ПТУ).

Т. ВАЛІЧУН.

ШАХИ

Світловодськ приймає гостей

Любителі шахової гри приморського міста енергетиків давно мріяли зустрітися в матчі з спортсменами Полтави. І ось на запрошення федерації шахів до Світловодська прибула збірна команда з сусіднього обласного центру.

Переважає більшість членів команди господарів в першому турі зазнала поразки. Проте, наступного дня наші земляки зуміли встановити рівновагу у зустрічі.

Добре зіграли в обох турах світловодський кандидат у майстри, інструктор райкому профспілки працівників сільськогосподарства Олександр Бенюк, вчитель Світловодської СШ № 2 Анатолій Биков і наймолодший учасник зустрічі учень 8 класу з цієї ж школи Олег Веніковський. Свій внесок у перемогу в другому турі матчу зробили капітан у майстри спорту, слюсар-сантехнік Євген Петровський, першорозрядник В. Волков, Д. Персєйкін.

ХТО ПОТРАПИТЬ ДО ФІНАЛУ?

Шаховий турнір авангардівців, що триває у м. Світловодську, підходить до фінішу. Це загрожує боротьбу. Адже з 62 учасників лише три можуть потрапити на фінальний змагання центральної ради ДСТ «Авангард».

Досить досвідченим турнірним бійцем проявив себе кандидат у майстри спорту херсонський Олександр Іжнін. Наймолодший за віком, він вже завоював другий приз центральної ради ДСТ «Авангард» серед юнаків. Зараз учень 9 класу Херсонської СШ № 17 — зір.

Всього на шпалю від нього відстає минулорічний фіналіст, кандидат у майстри спорту, Леонід Капун.

Не втратили надії потрапити до основного турніру, що відбудеться в квітні в м. Києві, кандидати у майстри спорту, наставники юних шахістів харків'ян Олександр Подласний і Віктор Попов (з Донецька), та киянин Іван Степін.

І. ЯКОВЛІВ,
м. Світловодськ.

Йде Всесоюзний місячник оборонно-масової роботи

...А ОЦІНКА—«3»

Початковий військовий підготовці в нашій школі надається неабиякого значення. І не тільки на уроках. Комітет ДТСААФ первинної організації, педагоги комсомольські активісти за спеціальною програмою працюють з тими учнями, які готові до служби в армії.

Майбутні воїни першими складають нормативні комплекси ГПО, відмінні знання і навички вони демонструють під час гри «Нумо, хлопці!», бilityність юнаків записалась в стрілецьку секцію.

Але і дівчата намагаються бути парівні з хлопцями. Наприклад, у відділенні, де командиром Марина Букаєва, кращі показники під час зарядження автомата Калашнікова Сама Марина тут рекордсменка, вона перекидає нормативні на 3—5 секунд. Своє вміння комсомолка передає іншим своїм подругам. Ось

вже й Наташа Черкасова навчилася швидко складати автомат.

— 17 секунд! — оголошує хронометристка.

— Відмінно!

— Так, час непоганий, — каже Букаєва. — Час відмінний, але оцінка — «3».

Валія Петленко, Наташа Цобенко, Таня Орлова намагаються уникнути цих помилок. І в них вже кращі оцінки — «4», «5». Зате в хлопців майже зовсім без помилок. Олександр Сов'як, Микола Долгашов, Олександр Денисенко, Геннадій Іванов виконують ісрмативні з оцінкою «відмінно». І вони намагаються передати своє вміння своїм товаришам. Бо в 10-Б всі хочуть скласти залік з військової підготовки якнайкраще.

І. ДОРОНІН,
військовий керівник Світловодської СШ № 4

Є НОРМАТИВ!

То була напруга на вогнево-му рубежі, юнаки та дівчата мірялися майстерністю на легкоатлетичному майданчику. А сьогодні всі мають скласти залік з цивільної оборони. Після зміни звучить сигнал «тривоги». Кожен бере протигаз, марлеві пов'язки. Робота в

цеху продовжується, але вже в незвичних умовах. Колишній фронтовик І. Ф. Кріпак оцінює дії робітників. Відзначились комсомольці — В. Бурлака, В. Левадко, В. Торохтій, З. Данчук.

На черзі — дії в зоні «ядерного вибуху».

І. СКРИННИК,
наш громадський кореспондент.

І ВЕСЕЛО, І КОРИСНО...

От і закінчилися студентські канікули. Чимало цікавого і корисного припало на долю тим, хто навчався у нашому вузі. Майбутні педагоги не тільки добре відпочили, але й прочитали лекції, провели бесіди в школах, організували турпоходи, змагання.

Днями повернулася з туристської поїздки, яка тривала тиждень, по містах нашої країни група студентів. Юнаки і дівчата багато побачили, розширили свій кругозір. Київ, Ленінград, Псков, Новгород — ці міста, їх архітектура, культурні й історичні пам'ятники

лишили по собі яскраві спогади. А ще — друзі, котрих знайшли під час подорожі. Тепло зустріли концерт учасників хорової капели Кіровоградського педагогічного інституту. З не меншою приязню згадують студентів і ті молоді робітники й колгоспники, які провели разом з ними свої дні в подорожі.

Н. ВАРАКУТА,
позаштатний кореспондент
«Молодого комунара»
м. Кіровоград.

ЗВУЧИТЬ „МОРЗЯНКА“

ДВА ДНІ в Кіровограді тривали змагання з прийому і передачі радіограм. Цього разу в них взяли участь представники міських і районних комітетів ДТСААФ. А за команду міста Світловодська виступала учасниця Великої Вітчизняної війни, колишня бойова радистка Ганна Юхимівна Ремезова. Вона продемонструвала високу спортивну майстерність і успішно справилася

з програмою прийому і передачі радіограм. Оргкомітет змагань відзначив Г. Ю. Ремезову пам'ятним призом та Грамотою обкому ДТСААФ.

Чемпіонами VI обласної спартакіади стали Василь Горбань та Віра Охариш (Кіровоград). А в юнацькому турнірі пайкращі результати в олександрійців Василя Крупського та Ольги Павловської. В командному заліку перемогли спортсмени Кіровоградського району міста Кіровограда.

В. МАШУК,
старший інструктор обкому ДТСААФ.

ПЕРЕПИС дерев-довгожителів закінчився в Грузії. Нараховано більше трьох тисяч зелених ветеранів.

В Мухранській долині зберігся 800-річний дуб. Його висота 20 метрів, а окружність стовбура — 11 метрів. За переказами, під могутньою короною велетня відбувалася військова рада грузинського полководця Герогія Саакадзе.

Дерева-довгожителі

Сім сотень років нараховують дві тополі, які зрослися в Алазанській долині. Такий же вік і в 40-метрової липи в горах Сванетії, на рідкість велетенська крона у каштані в Боржомській ущелині. Під нею можуть сховатися 200 чоловік. Казковий ліс розкинувся у верхів'ях ріки Алазани на висоті близько

2 тисяч метрів над рівнем моря шумить реліктовий тисовий гай. В сім'ї вічнозелених дерев-патріархів наймолодшому — 300 років, а найстаршому — більше тисячі.

Рідкісні пам'ятники природи охороняються державою.

Р. АХПАТЕЛОВ,
кор. ТАРС.
Тбілісі.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка 2.

ЗАПРОШУЄ «СІВАЧ»

В четвер, 13 лютого, відбудеться засідання літературної студії «Сівач» при обласній газеті «Молодий комунар». У засіданні візьме участь поет Микола Сом. Запрошуються літератори, а також любителі поезії. Засідання відбудеться о 18 годині в кімнаті обласного літс'єднання — вул. Луначарського, 29, третій поверх.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.